

и Харіентизна. И Сарказмъ е, кога то ся пресмива нѣкой на єдного нещастнаго, или безсилнаго, както Іудеи тѣ на Христа. Радуйся . . . царю Іудейскій.“ „други избави, а себе си неможе да избави.“ Діасирмъ е, кога то, нѣща та, които ги има єдинъ за голѣми, ниі му ся присмивама, и ги доказвама, маки и никакви, н. п. єдинъ ся присмиваше на єдного чи є неучень, „истина є, му каза онъ, защо не сѣмъ ся научилъ нѣщо зло отъ тебе.“ Нѣкой ся хваляше на Діогена чи яде на єдно съ Великаго Александра, „чи на какво ще ми ся хвали (речему Діогенъ) който яде и піє, кога то ся поще на Александра?“ Миктиризмъ е, когато съ носны тѣ дупки ся присмивама нѣкому, но той става и съ гласъ и слово. А Астеїзма и Харіентисма имать различіє отъ Иронія та: Защо то тѣхно то намѣреніє не є за да ся присмѣтъ. Астеїзма є соль та на писма та, кога то му є време то и мѣсто то. Кога то н. п. за нѣща, кои то незакачѣтъ нѣкого, шялимъ ся, и ся шигувама, и малки тѣ, и общи тѣ ги представлявама, като голѣми, и на противъ; кога то употребявама нѣкои фигури на речъ та, и мысли ненадеждны, а ги излагама съ остроуміє, за да докарама смѣхъ, то є Астеїзмъ, както Иерекли ся пресмива на Сколащицы тѣ. Харіентизмъ є, кога то сказвама єдно слово, или правимъ нѣщо съ остроуміє за да докарама смѣхъ. н. п. кога то Коринтяны тѣ съ голѣмъ гълчъ, и смущеніє си приправяхъ града (кале то) и правяхъ силни преоготовленія бѣржи, Діогенъ туку си тѣркаляше и той кюпъа, ушъ чи и той бѣрза, и прави нѣщо, и ся намира на работа. Єдинъ говоряме за метеорытѣ, а той го попыта, „колко дны имашъ, какси дошелъ отъ небе то?“ Філоксенъ укори Діонисієви тѣ стихотворенія, и за то ся заповеда да го запрѣтъ въ темница. Послѣ нѣколко време мучительа го извади отъ темница та, доведохъ го при него, и начна да му прочита други Діонисій, и ся-